

»Eller Mandag.«

»Ja ja. Jeg tager nu det Løfte af Dem, Frøken Hecht, at De vil sige mig det lige ud, saasnart De bliver ked af at være her. Vil De højtideligt give mig Deres Haand paa det?«

Han strakte Armen hen over Bordet, som stod imellem dem, og hun lagde tavs og forlegen sin Haand i hans, idet hun af Ærbødighed løftede sig lidt fra Stolen.

I det samme hørte de nogen komme. Lynsnar som en Væsel smuttede hendes Haand tilbage til hendes Skød, mens Torben ærgerlig vendte sig mod den, der kom.

Det var Husjomfruen, der meldte Bjørn Hamre.

»Den Herre siger, at han er ventet.«

»Det forholder sig rigtigt. Bed ham være saa god at ulejlige sig herud.«

Lidt efter hørtes Skridt. En firskaaren Mand, der naivt var udstyret med den traditionelle Digtermanke og øvrige Kunstner-Attributer, nærmede sig sindigt over Gruset.

Torben var staaet op for at gaa sin Gæst imøde.

Det var adskillige Aar, siden de to omtrent jævnaaldrende Mænd havde set hinanden, og Bjørn Hamre blev som slaaet for Brystet ved Synet af den andens hærgede Skikkelse. Han var selv en smuk Mand med friske Farver, lidt lille af Vækst ganske vist, men støt og frodig. Under den bredskyggede Hat